

572
1974/2

ՀԱՅԿԱՍՏԱՆԻ
ՍՈՑԻԱԼԻՍՏԻԿԱՆ
ՊԱՐԿԱՆԱԿՈՒՄԸ

1974 ՅՅՅՅՅՅՅՅՅՅՅՅ N12

ՀԱՅԿԱՍՏԱՆԻ
ՍՈՑԻԱԼԻՍՏԻԿԱՆ
ՊԱՐԿԱՆԱԿՈՒՄԸ

საესალლო სარუქრები

ერია მამაძე

თოვლის ზაზამ საესალლოდ
მსუვებენ კი ვაისსება,
ძთებისაკენ გაბურთა
თუთმურინაჲი სასლისსულა.
პანდურები და გორაკები
მალე უყენ შოიტოვა,
ულან ტეში გადგარა
სანქარი ორი ტონა.
მსუვებს მღლშიც არ ენახთ,
არც ზღაპარში გაგვინათ,
შუა ტეში, ულან ტეში
სანქარების დაღვა გორა
და შეიქნა ცემა-ტევა,
ჭიღობა, ზედახორა.
ოუა ერთი ფადიუფვი,
კატქონდათ და ვამოქონდათ,
ოღონდ რამე კი წადით,
არ გუებდნენ, რა მიტქონდათ.
ღომს კომპოსტო აღმოანდა,

ნაბატები სპირი კონცერტორია

კურდღვლენ—მჭეტი მსსვილი,
მუვლენ—კურგუტი კავალი,
ქირაბეს—წურელი ონილი,
ქურცევს—თევის კონსერვი,
ვეფესენ—კონსერვი სილის,
კვარანხი—კვარანხს,
მეტლენ—წინაეის შწონილი,
დათუნიახს—სილის კონა,
ვიხეს და ირესს—თაფლი,
კურანხს—თოვის ბუღელი,
სირაქლეშს—გაფლი,
აქეშს—სიხილდალა,
ბუნს—არავი სანთლის,
რკო და წაბლი—მუვლას,
ღონს ბაბოტი ბატის.
შხოლოდ შიძუნი სტოდა,
შხიარული, მოხარული,
აღმომანდა კოსინიუი
და მუშუღო მოხლული.

1942

ლაგვიანაბული მეკვლე

ნოდარ კაკაბიძე

ნახატები თამაზ ხუციშვილისა

ზაზას პაქუა ცხვირი მინაზე მიეჭყლიტა და ნაღვლიანი თვალებით დათოვლილ შუკას გაჰყურებდა.

— დედი! — მიუბრუნდა ზაზა დედამისს, რომელიც ღუმელთან ტრიალებდა და საქადე ფურუჯს ამზადებდა, — ბებოსთან როდისღა წავალთ, პა?

— აბა, რა ვიცი, შვილო, მამაშენს აღარ ეღირსა მოსვლა და... სახლ-კარს ხომ არ მივატოვებთ!

— დედი, მე თავად რომ წავიდე?

— შეენ? — სახე გაეხსნა ქალს, — შენ, მარტომ, გზა-კვლი რანაირად უნდა გაიგნო, ახლოს რომ იყოს, კიდევ პო!

— იი, მერე? შორს იყოს რა! რამდენჯერ ეყოფილვართ, შეგკაზმავ ცხენს, მარხილში შევბამ და წავალ, პა, წავალ რა, დედი?

— აბა, რას ამბობ, ბიჭო, ან ცხენი დავფერთხეს, ან გზას ასცდე, მერე რალა გვეშველება, სად მოგნახო, ვის მივადგე? პატარა ხანს კიდევ დავიცადოთ, იქნებ მოვიდეს მამაშენი, არა და, ის დედაკაციც გველოდება. განა! აღბათ აქეთ ცქერით თვალები აქვს დამწყვდარი!

— ეჰ! ისეთი პატარა ხომ აღარა ვარ, რომ დავიკარგო! — ჩაიბუზღუნა ზაზამ და კვლავ ორღობეს გაუსწორა მზერა.

ზაზას დედამ ერთხანს იუყამანა, იორტოფა, ბოლოს ბიჭმაც რომ შეაღონა, აღარ გაჯიუტებულა, დაჟაბულდა.

ვიდრე დედამისი კალათას სანოვავით გაავსებდა, ზაზამ ცხენი შეკაზმა, მარხილში შებაბა.

— აი, შვილო! — დედამ მარხილზე შემოუღვა სანოვავით სავსე კალათა, — აქ ყველაფერი

ჩაგიწყე. შენ იცი ახლა, დედა გენაცვალოს, გზად ნუ შეფერხდები, არ დაგიღამდეს!

— დარდი ნუ გაქვს, დედი, შებინდებამდე ბებოსთან ვიქნები!—მამის ჯუბაში გაფხვია, კოფოზე შემოჯდა და ცხენს რიხიანად დას-ტყვივლა. მარხილი ადგილიდან მოსწყდა და შრიალით გასრიალდა ორღობეში.

ხევს რომ გასცდა და ტყეს გაუსწორდა, გზად ვიღაც თოფიანი ახმახი გადმოდგა და ანიშნა, შესდევქო.

ბიჭმა მარხილი შეაყენა და უცნობს შეაჩერდა.

- გამარჯობა შენი, ძმობილო!
- გაგიმარჯოს!—კოფოზე შესწორდა ზაზა.
- საით გაგიწვევია?
- ბებოსთან მივალ საახალწლოდ!
- ბებოსთან?—კეფა მოიქექა უცნობმა,— რაიონში ვერ ჩავიყვან, ბიჭო? მონადირეები ვართ, ამხანაგი ტახმა დაგვიგლიჯა!
- ზაზას არაფერი უთქვამს, უცნობის მიღმა სივრცეს გახედა.

— დაღამებისა ნუ გეშინია, ბებოსთანაც მიასწრებ...

— წაგიყვანთ, აბა, რა ვქნა!

— შოო, ავაშენა ღმერთმა!—გახალისდა უცნობი.

...დაჭრილი წამდაუწუმ კენესოდა, წყალს ითხოვდა.

ზაზამ არც აცია და არც აცხელა, კალათიდან ღვინით სავსე ხელადა ამოაძრო:

— აი, ღვინით მაინც გაუსველეთ პირი. თქვენც მიირთვიეთ!—კალათასაც ხილბანდი გადააძრო.

მონადირეებმა ჯერ დაიშორეს პატიუი:— აბა, ეგ რალა გამოვა, თან დაგემგზავროთ, თანაც საგზალი შეგიჭამოთო...

რაიონში ჩასვლამდე, მონადირეებმა კალათა ამოაცარიელეს და პატრონს ხელების ფშენვით და თავის კანტურით მადლობა გადაუხადეს.

ბინდდებოდა, უკან რომ გამობრუნდა ზაზა. რაიონს გასცდა და ცხენი ააჩქარა. გზამ

სოფელზე გადაუხვია. გახვითქულმა ცხენმა წყაროსკენ წაიწია და ზაზამაც შეაყენა მარხილი. ხედავს, წყაროსთან ლოდზე ბიჭი ჩამოსკუბებულა და გულამომჯდარი ტირის.

— ეე, რა გატირებს? — შეფხმიაანა ზაზა ბიქს.

— მეტირება და ვტირი! — ბრაზით ჩაიბუზღუნა ბიქმა. ზაზა ბიქთან მივიდა და მის წინ ჩაუცქდა. ბიჭი ერთთავად ტალახში იყო ამოვანგლული. ცხვირიდან ცინგლი ჩამოსდიოდა და მალ-მალე ისრუნტებოდა.

— ეს რა მოგსვლია, ვინა გცემა?

— ვის უნდა ვეცემე, კოკა გამიტყდა და ვტირი!

— მერე რა მოხდა, შე კაცო! რა გქვია?

— სოსო!

— სად ცხოვრობ?

— ავერ, იქ! — ბიქმა მალალ შენობისაკენ გაიშვირა ხელი.

— ადე, წამოდი!

— ეე, მერე, მამაჩემი?! შენ არ იცნობ მამაკაცი გამაიზლანა..

— წამოდი-მეთქი!

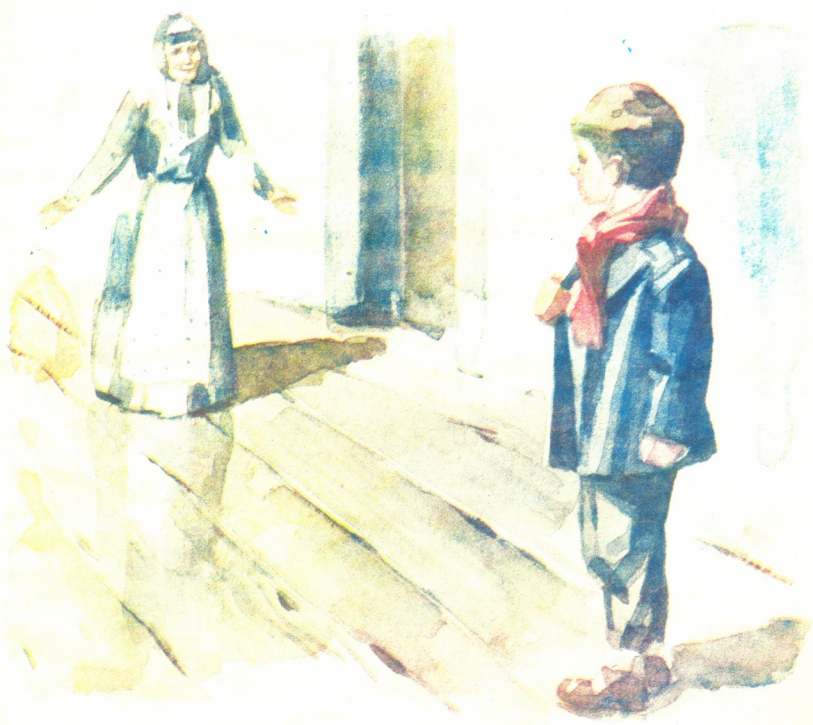
ზაზამ მარხილი იქვე მიატოვა და ბიქს გაჰყვა. ჭიშკარს რომ დაუახლოვდნენ, ზაზა დაწინაურდა, ეზოში შევიდა და დაიძახა.

კარებში ვიღაც კასრივით ჩამრგვალებული მამაკაცი გამოიზლანა.

— ვაიმე, მამაჩემი მოდის! — სოსომ მუჯღუგუნე წაჰკრა ზაზას და ზურგსუკან ამოფარა, — ახლა რა უნდა უთხრა, ორივეს გინდა გეცემოს?

— ნუ გეშინია!—დააიმედა ზაზამ.
მასპინძელმა რომ ზაზას ზურგს ამოფარე-
ბული თავისი ბიჭი დალანდა, წარბები შეჰკრა:
— რას იმალები, ბიჭო!
— ძია კაცო!—სახე აელანდა ზაზას,—სო-
სოს ბრალი არაა!..
— რა იყო, რო?
— კოკა გავტყენე, მარხილმა გვერდი გაჰკ-
რა და...
— მართლა, შეილო? — გადახედა სოსოს
მამამისმა.
— ვა, ეგრე იყო და!—შუბლსქვემოდან გა-
ხედა სოსომ ზაზას.
კაცს სახეზე ღიმილმა გადაურბინა. ბიჭს
ხელი გადაჰხვია და ზედ მიიკრა.

მერე ბევრი ებატყენენ ზაზას: დარჩი, სა-
ცაა ახალი წელიც მოვაო, მაგრამ აბა, რას
დარჩებოდა;—ისედაც შემავგიანდაო,—დაემ-
შვიდობა და წავიდა...
ახალი წელი უკვე მობრძანებულიყო, ზა-
ზამ ბებოს სახლის კარი რომ შეადო.
— გამარჯობა, ბებო, მომილოცავს ახალი
წელი!
— შენ გენაცვალოს, შენი ბებია, ჩემო ვაჟ-
კაცო!—მოხუცმა, გამხდარი ხელებით მკერდ-
ში ჩაიკრა შვილიშვილი და მიუაღერსა.
— მოიცა, მოიცა!—ჯიბეები მიიქექ-მოი-
ქექა ზაზამ, ბედად სადღაც ერთადერთ კამ-
ფეტს მიაგნო და ბებოს გაუწოდა:—ეგრე
ტკბილად დაბერდი, ბებო!

ՆՅԱՅԻՏԱԿԻ

ԶԻՄՈՒՆԱ

Նստած էր ինչ
սպիտակ խոզիկ
տղամկն աստիճան
տղամկն աստիճան
նախքան մի քանի
դեպքում տղամկն
տղամկն աստիճան
տղամկն աստիճան
տղամկն աստիճան
տղամկն աստիճան

Մեծ ինչ սպիտակ խոզիկ,
գառն—տղամկն աստիճան
գառնտղամկն աստիճան
գառնտղամկն աստիճան
նախքան մի քանի
դեպքում տղամկն
տղամկն աստիճան
տղամկն աստիճան
տղամկն աստիճան
տղամկն աստիճան

ՆԱԽԻ ԶԱՆԱՆԱ ՄՈՒՐԱԿԻՆԻ

ციგაობა

ილია სოფხაია

გაიხარა დათა ბიჭმა,—
მოუტანა მამამ ციგა,
საციგაოდ წავიფეთა!—
გადასძახა დათამ გიგას...
შეიკრიბნენ, უხარიათ,
ზეცა რომ ყრის ამდენ ფანტელს,
ორი ციგა თოვლს მიარღვევს,
უკან სტოვებს კორიანტელს.

ნახატი გიორგი როინიშვილისა

რობინ ბობინ

რობინ ბობინ ბოფილა
რა მსუნჯი ვოფილა,—
ერთი სბო და ერთი სნრი
ვასძმად არ იმეოფინა.

ზედ ვასაბი მიავოლა
და ისიც რომ არ ევო,
მერე მღვდელი გადასანსლა,
საუდარი და სამრეკლა.

ერთი ძროხა, ერთი სნრი,
ერთი ბატი, ერთი ხბო,
ერთი მღვდელი, მისი მრეული,
საუდარი და სამრეკლა.

რობინ ბობინ ბოფილა
ესეც არ იმეოფინა,—
კიდევ მიმშილს უჩიოდა...
ეს რა სვაფი ვოფილა!

ინგლისურიდან თარგმნა
თამარ პარსთავა

ფუტკრის ზღაპარი

აპაპი გელოვანი

ნახატები ბესო ხილაშვილისა

უხსოვარ დროს ერთ უღრან ტყეში, ასწლოვანი მუზის ფულტროში ფუტკრის ოჯახი ცხოვრობდა. ეს ერთადერთი ოჯახიც დალუპვის პირას იდგა:—ჭიანჭველადან დაწყებული—დათვამდე—ყველა მას ემტერებოდა.

ერთხელაც, შეიყარა ოჯახი სათათბიროდ: დაარჩიეს ცხრა უმამაცესი ფუტკარი და საიმედო სამოსახლოს გამონახვა დაავალეს, —ახალი ნაყარი გადასახლებება და მთელი მოდგმა არ ამოწყდებაო.

დილაადრიან გაფრინდა ცხრა მამაცი ფუტკარი. შუადღისას ექვსი დარჩა, საღამოს—სამი: ზოგი ლურჯმა ფრინველმა შეჭამა, ზოგი—შავმა ჭიანჭველამ, ზოგი—რუხმა ობობამ.

შელამებისას სამი დაღლილ-დაქანცული ფუტკარი მოცვის ყვავილზე დაჯდა ღამის გასათევად. ვინ გაცალა ძილი! საღ იყო და საღ არა, კრაზანა მოფრინდა და ერთს მზაკვრულად ჩააფ-

რინდა ზურგში. ფუტკარი გამოცდილი მეომარი იყო, არ დაიბნა და ავაზაკს ნესტარი წილში ჩაასო. კრაზანა შეეცაქცადა, დაიკრუნჩხა და ძირს დავარდა. მაგრამ სიხარული ნაადრევი გამოდგა: მის მეგობრებს კრაზანების მთელი გუნდი დასხმოდა თავს. გული გადაუტრიალდა: ვი თუ ყველანი დავიღუპით და შინ ამბავიც ვერ მივიტანოთ! ამის გაფიქრება იყო და, ერთბაშად ხუთი კრაზანა დაესხა თავს. კრაზანებს სწორედ მოცვის ბუჩქის ძირას ჰქონოდათ ბუდე.

რას განდებოდა ერთი დაღლილი ფუტკარი ხუთ კრაზანასთან? შეკრეს, შებოჭეს და თავიანთ ბუდეში გააქროლეს.

სამინელი იყო კრაზანების ბუდე: ბნელი, ნესტიანი და ვიწრო, ფუტკარს კინაღამ გული აერია. შხამიანმა ავაზაკებმა ბოროტი თვალევი დაუბრიალეს:

- როგორ მზადდება თაფლი?—დაიზუზუნა ერთმა.
- გეტყვით, მაგრამ ვერ დაამზადებთ,—ღინჯად მიუგო ფუტკარმა.
- რატომ?
- იმიტომ, რომ ფუტკრები არა ხართ. თაფლი რომ დაამზადოთ, ფუტკრები უნდა იყოთ.

შეურაცხყოფილმა კრაზანებმა ტყვე კინლამ გაგლიჯეს, მაგრამ მიფემ ბოროტი თვალები დააბრიალა და ანიშნა, არ მოკლათო. იმედი ჰქონდათ, დავაშინებთო; ხოჭოები აქოთებულ კუთხეში მიაგდეს, გუშაგები მიუჩინეს და ერთმანეთს ბზუილით სათათბიროდ მოუხმეს.

— მე მაგისი სახლი აღმოვაჩინე, — თქვა ერთმა, — ხვალ დილაადრიაანდ თავს დავესხათ, ამოვხოცოთ, თავლი შევჭამოთ, მერე ჩვენი ტყვე გავუშვათ, მივც შიგ ფულუროში ჩავსაფრდები და ჩუმად დავზვერავ, ვავიგებ, როგორ დამაშადებს თავლსაო.

— შენ რომ კრაზანა არ ყოფილიყავი, ჭოტი იტნებოდი, ისეთი ბრძენი ხარო, — მიუყო მიფე კრაზანამ და ბრძანა: — დილისათვის სალაშქროდ გაემზადეთო.

ფუტკარს ისეთი სმენა ჰქონდა, ყველაფერი გაიგონა. ალიონზე, გუშაგებს რომ ჩაეძინათ, ფენაკრეფით გამოვიდა და გაფრინდა.

წინ დათვი შემოეყარა.

— დათვო, დათვო! — შესძახა ფუტკარმა, — მიეშველე ჩემს ძმებს, კრაზანები ამოწყვეტას უპირებენ.

— მიეშველები, მაგრამ სამაგიეროდ რაც თავლი გაქვთ, მე უნდა მომცეთ!

— სულ ერთი არაა? მაშინ უთაფლობით ამოწყვდებით! — თქვა გულდაწყვეტილმა ფუტკარმა და გაფრინდა.

წინ ობობა შემოეყარა, ჰაერში ქსელს მოაფრიალებდა.

— ობობავ-ფეიქარო! — შესძახა ფუტკარმა. — მიეშველე ჩემს ძმებს, კრაზანები ამოწყვეტით ემუქრებიან! გააბი ქსელი ყაჩაღების გზაზე.

— კეთილი, მივეშველები, მისასველელს ქსელით გადავლობავ, მაგრამ ყოველდღე ამ ქსელში თითო ფუტკარი უნდა გაეპას.

— ობობას ქსელში გაბმას ისევ ბრძოლაში სიკვდილი სჯობს! — თქვა ფუტკარმა და გაფრინდა.

წინ წითელი ჭიანჭველა შემოეყარა.

— მამაცო ჭიანჭველავე! — შესძახა ფუტკარმა, — მიეშველე ჩემს ძმებს, ავი კრაზანები ამოწყვეტით ემუქრებიან.

— მივეშველები, მაგრამ თქვენი ფულუროს კარი ჭიანჭველებისათვის მუდამ ღია უნდა იყოს!

— არა, არა! მუღმივე მონობას ისევ ერთხელ სიკვდილი გვიჯობს!—თქვა შეწუხებულმა ფუტკარმა და გზა განაგრძო.

წინ ადამიანი შემოეყარა.

— კეთილო ადამიანო!—შესძახა დალილმა ფუტკარმა—მიეშველე ჩემს ძმებს, ავაზაკი კრახანები ამოწყვეტით ემუქრებიან.

— გამიძეხე,—მოუჭრა ადამიანმა და, გზას გაუღვნენ.

ბევრი იარეს თუ ცოტა, ბოლოს ასწლოვანი მუხაც გამოჩნდა. დამდებოდა. ადამიანს ხელში ანთებული კვარი ეჭირა,

ფულუროსთან სასტიკი ბრძოლა უკვე დიდი ხნის დაწყებული იყო. თავზარდამცემი ბზუილის ხმა ტყეს ეფინებოდა. უთვალავი ფუტკარი და

კრახანა ეყარა მუხის გარშემო: ზოგი გაშეშებული, ზოგი სულთმობრძავი, ზოგიც მოწინააღმდეგესთან გადაჭდობილი.

ფუტკრის ოჯახი სუსტიდებოდა. ერთი კრახანა ისე არ მოკვდებოდა, სამი-ოთხი ფუტკარი მაინც არ დაეგესლა. ამიტომ ბედის სასწორი თანდათან ავაზაკების მხარეს იხრებოდა.

სწორედ ამ დროს მოვიდა ადამიანი. ფუტკარი-შიკრიკი ფულუროში შეფრინდა და მოძმეები გააფრთხილა: გარეთ არ გახვიდეთო. გარეთ ვინც იბრძოდა, ისინიც ფულუროში შეიხმეს. ადამიანი კი მასხალით დაერია კრახანებს და მუსრი გაავლო. უკვე ისე დაღამდა, რომ კრახანები ანთებული კვარის გარდა ვერაფერს ხვდავდნენ, ისევ მის შუქს ეტანებოდნენ, ზედ ფრთები ეტრუსებოდათ და ძირს ცვიოდნენ.

მაღე კრახანების მთელი ჯარი დატრუსული და გასრესილი ეყარა ძირს. ფუტკრები გადარჩენას ზეიმობდნენ, ადამიანს შემოეხვივნენ და მადლობა გადაუხადეს, თან იმდენი თაფლი შესთავაზეს, რამდენის ზიდვასაც შესძლებდა.

— არა, ძვირფასო ფუტკრებო,—უთხრა მათ ადამიანმა,—ამდენ თაფლს არ წავიღებ. ცოტაც მეყოფა, ამისათვის არ მოვსულვარ მოსაშველებლად. ერთი რამე მოვიფიქრე: სუფთა, მოხერხებულ სახლს გავაკეთებთ და ვიცხოვროთ ერთმანეთის გვერდით. ვერც კრახანა მოვაყენებთ ზიანს, ვერც ობობა, ვერც დათვი და ვერც ჭიანჭველა, რადგან მეც თქვენსავით შრომისმოყვარე ვარ.

— ამას რა სჯობია!—შესძახეს ფუტკრებმა.— ტყუილად კი არ გაიძახის ღამით ჭოტი, ადამიანი ყველაზე გონიერიაო!

აი, ასე დაიწყო ადამიანის მეგობრობა ფუტკართან.

მუშა-ბიჭი, მუშა-კაცი

თარგმანს აკულაძე

— რაკ-რუკ,

რაკ-რუკ! —

მთელი ღამე

რაკუნებდა სარკველა

და თავისი დასაუქმავი

გამთენიას დაუქვა კვლამ.

ტომარს თავი მოუჭირა,

მხარზე გადაიკვანტილა.

შინ დაღლილი მივიდა და

გემრიელად ისაღილა.

მერე წიგნი წაიკითხა,

მერე მამას უდგა მხარში...

და დღის ნაპრობს შესწროდა

მუშა-ბიჭი, მუშა-კაცი.

ნახატი ვახვანტ გულინაშვილისა

მზიანუდად

მზი-ანუ-და-დ წი-ვე-ვა-ჩი-თ ნა-ვი-ხს-თან ცუ-ვა-ში-ვაჩი ვა-ჩი-რ-ე-ში ვი-ვი-ნე-ში
 ში-ფე-ნე-ში აუ-ფე-ნე-ში-და და-თე-ნე-ში კუ-ჩე-რ-ე-ში-და და-თე-ნე-ში
 რე-ლე-ა-და რე-ლე-ა-და რე-ლე-ა-და რე-ლე-ა-და რე-ლე-ა-და
 რე-ლე-ა-და რე-ლე-ა-და რე-ლე-ა-და რე-ლე-ა-და რე-ლე-ა-და

ნაძვის ზესთან

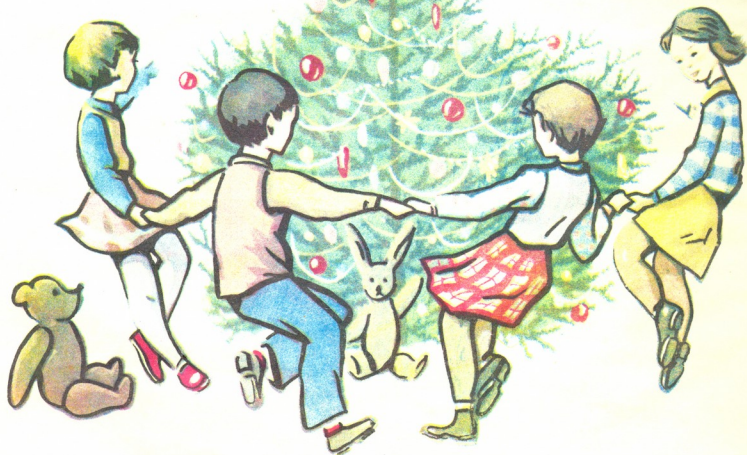
წრე შეუკრით ნაძვის ხესთან,
 ცეკვებში ვართ ვართულები:
 გოგონები, ბჭუნები,
 კურდღლები და დათუნები.

ხვეწიან ერთად წრეში ვართ
 მხიარული თოჯლის ჰანა,

თვალსუჭუნა დედოფალს
 უფრიალებს ფანჩის კანა.

ნაძვის ტოტებს უყინება
 ფანტალები ციცქნა, ციცქნა,
 და ფერადი ნათურები
 აციმციმდა აქაც, იქაც.

ნახტი თამარ მირიანაშვილისა

ნაკვისა ტყაში

ქ. შოთაშვილი

პ ი ე ს ა

ნახტი ქალაქი ამბოქაძისა

დათვი — ჰოდა, ასე... მე და ჩემი ბელდები თაფლს მოვიტანთ...

ციყვი — მე კაკალს ჩამოგიყრით ფულუროდან და გემრიელ გოზინასს გავაკეთებ!

მგელი — რა თავში ვიხლი შენს გოზინასს, მე ხორცეული მინდა... წავალ, თორემ თქვენთან ყოფნა რა ხერის დამაყრის! (მიღის).

მელია — „მგელი ვერ მოშლის მგლობასო“ და, ესაა! ახალი წელი და დღესასწაული ფეხებზე ჰკიდა!

დათვი — ამას შენ ამბობ, მელია? რატომ არ გაეცინება ღმერთს... წედან არ დაგატოვებინეს წითელბიბილოიანი მამალი?

ციყვი — შენც მგლის მეგობარი ხარ, თავს ნუ იკატუნებ!

მელია — მე იმ პირისხლიანის მეგობარი?!

დათვი — აბა, საქმეს ვეწიოთ! ეს ნაძვის ხე მოკრთოთ, ათული და თათული, აბა, ჩქარა! — კასრით თაფლი მოაგორეთ! შენ კი ციყუენია, კაკალი ჩამოყარე!..

ციყვი — ახლავე... ბიკოს! ეს ვინ ღმუის?!

მგელი — (დაჭერილი შემოყვას ნაგაზს) მიშველეთი.. მიშველეთი.. (ნაგაზს დანახვზე მელია მიიპარება).

ნაგაზა — ვერ მოგართევს, ვაუბატონო... ცხვარი გნებავდა?! ამათ წინ უნდა გავასამართლო...

ციყვი — ეგეც შენ, შე გაუმადლო... „რაც მოგივა დავითაო — ყველა შენი თავითაო“...

დათვი — ნაგაზა, აი, ჯაკვი. ხეზე მიაბი, ახლა მაგისტვის არ გეცალია, ჩქარა დატრიალდით, თორემ ახალი წელი გვიახლოვდება. აბა, ყველამ თქვენთქვენ საქმეს მიხედეთ, შემდეგ კი ამ ნაძვის გარშემო დავუაროთ და ერთი ჩვენებური, აი, ასეთი ომახიანი სიმღერაც დავძახოთ! (სიმღერით უვლიან ნაძვის ხეს გარშემო).

საყვარელო ნაძვის ხე, დაგიშვენებთ მაღალ წელს, ტყის მეგობრებს შევძახებთ: — ვაშა, ვაშა, ახალ წელს!

ოთარ შალვაშვილი

ატყდა ბოსტანში ერთ დიდას
ხმაური გასაკვირველი:

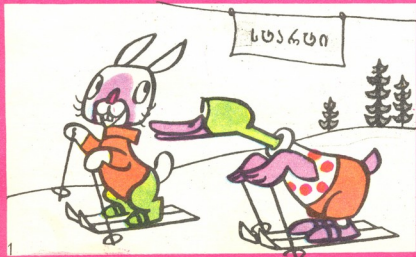
— არა მე ვარო პირველი!
— არა მე ვარო პირველი!
ქინძმა თქვა:—ეჭვი არ არის,
თქვენს შორის მე ვარ, რაცა ვარ!
კამამ კამათი დაუწყა:
— ხმა ჩაიწყვიტე, ცანცარავ!—
კამას რეჰანი აუხტა,
სიტყვის თქმაც კი არ ჰცადა!

ღამა პოსტანში

— რაზე პაექრობთ უჩემოდ?—
წამოპარხადა ჭარხალი.
— შენ ვინლა ხარო,—უცერად
მიხაკს აუტყდა ხარხარი,
ფერი წაერთვა ნიახურს:
— ეგ რა ბრძანაო რეჰანმა,
ვერ ნახავთ ასეთ მკვებარას,
თუნდ მოიაროთ ქვეყანა.—

ნიახურს პრასი ეძგერა:

— ვატყობო, ძმაო, მოგცლია,
პირველი მე ვარ! მეორე—
შენ იყავ, დამიღოცნია...
— ტრამბასს არავის შევარჩენ,
საკაზმებს შორის მე ვარ ჯერ!
— კუშაც გამოყლ ფეხიო,
ამის უფდგება ვინ მოგცა?—
ბაქია ნივრის ნათქვამი
პიდპიღმა გაანორწყდა.

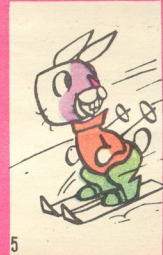

ნახატი ელზაბეტ აგგონაძისა

— ამას უყურეთ, ამასო,—
ცერებზე დადგა ცერეცო,
— საკმაზებს შორის პირველი
ახლაც მე ვარ და შერეცო!—
წამოლუფრინდა ომბაღო:
— ჩუმად, შე ფესვებმომპაღო.

რა უნდა გედაპარაკო,
ყოფილხარ მართლა სულელი;
არ იცი, როგორ უხდება
ღობიოს ჩემი სურნელი?—
ხახვს ცრემლი წასკდა და ეს თქვა
თავისთვის ხვედებ-ხვედებით:
— ქკუა რომ გქონდეთ, თქვენზე
წინ

თვითონვე დამაყენებდით!—
ბოლოს, წოწოდა ჭიგოდან
ბრძნულად დასაკვნა ღობიომ:
— არ დაიღვია, გაიგეთ,
ამქვეყნად მჯობნის მჯობნო!—
გაგულისებულ მწვანელიებს
ბებიაშ დასცა თავზარი:
— რა ამბავში ხართ, რა იყო,
ხომ არ გგონიათ ბაზარი?!—
მაგ უხეირო სიტყვებით
ნეტავი რაზეუ საგსავლობთ?
განა არ იცით, სუყველა
ერთ ქვაბში იყრით თავსაო?!

ქ ს ზ უ ჯ ც ე რ

ნატომ და ტატომ

ქიზვარე ისაქაძე
(ენის ვასატები)

ტიბაანელ ტატოს ატამს
მოამტვრია ტოტი ნატომ,
ვამოუხტა ნატოს ტატო:
— რატომ ამტვრევ ატამს, რატომ?!
— ატამს ტოტებს შიტომ ვამტვრევ,
თაიგულად მინდა, ტატო!
— შერე, ატამს რომ ინატრებ,—
დაგინატო?!

პომხანა

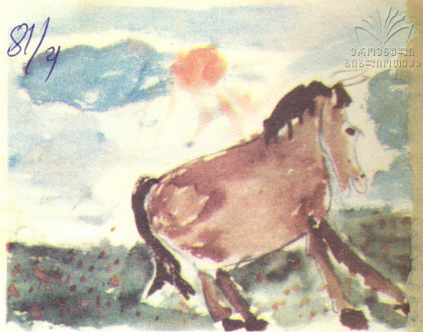
ამ სვლამოს ეხოში
სჯავიანდად მოთოვს,
საგუნდაოდ გავიდენენ
შუქის და ფოთოლს.
ბამბნსაჯით ფაფეკი
თოვლი შერეს გუნდებდა,
უოველ გუნდის კეთებს
თითო ორ წამს უნდებ.
ფრენენ თეთრი ბურთები
ქეთვენ და აქეთვენ,
მითხან, წუთში ორივე
რანდენ გუნდს აკეთებს?!

პოთა პირანაპვილი

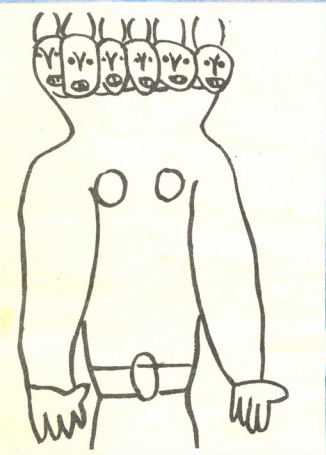
ციფრული

6 81/4

ეროვნული
გამომცემლობა

„თოვლი ჰაბა“ —ნახ. ირაკლი ცინცაძის, 6 წ. თბილისი.
 „დევი“ —ნახ. ვეფხია კობახვილის, 8 წ. თბილისი.
 „ქარაფელი ქალი“ —ნახ. იზა მინოშვილის, 9 წ. აგუტრა.

„ზამთარი“ —ნახ. მთვარისა ხახოყისი, 6 წ. ცხაკია.
 „რაინდები“ —ნახ. პაატა მახარაძის, 7 წ. რუსთავი.
 „ცხენი“ —ნახ. მინია გაბაშვილის, 5 წ. თბილისი.

76055

